

[Knud Jespersen.]

bringes til at briste, men ansvaret herfor ligger hos dem, der ikke vil gribe ind over for problemerne, men søger en løsning fra dag til dag, en løsning på bekostning af landets arbejdende befolkning.

Poul Westergaard (DR):

Efter valgets stemmeskred væk fra de gamle partier kunne man måske nok have forventet, at Danmark ikke lige med det samme skulle opleve en gentagelse af de gammeldags periodiske kompromiser, som ingenting hjælper, som er helt uden sammenhæng med de reelle problemer i samfundet, og som vælgerne ganske klart sagde at de var inderlig trætte af.

Men nu har venstre og socialdemokratiet vist sig tilstrækkeligt forbenede til at prøve endnu en gang, og to af de nye partier, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti, har tilladt dem at gøre det. Havde blot f. eks. kristeligt folkeparti sagt fra, ville vi have undgået denne triste gentagelse, og regeringen ville være blevet tvunget til at leve op til sine løfter om en ny politik og om samarbejde.

Vi er vel nogle stykker i dette ting, der indtil forleden troede på, at når venstre-regeringen med sine kun 22 mandater bag sig indbød til samarbejde også på grundlag af forslag fra andre partier i tinget, betød det, at vi ikke blot skulle være sammen herinde og være sammen i udvalgene, men også at vi skulle arbejde sammen med henblik på at finde nye, bedre løsninger på problemerne. Der kom jo også mange forslag på bordet i det politisk-økonomiske udvalg fra de konservative, fra de radikale, fra kristeligt folkeparti og fra centrum-demokraterne.

Fra retsforbundet kom vi med en omfattende saneringsplan, der indeholdt forslag om offentlige besparelser på 4,4 mia kr., forslag om en jordafgift, der skulle dæmpe inflationen i jord- og ejendomspriserne, forslag om at hæve den skattefrie bundgrænse til 12.000 kr., en plan, der endda skabte udvej for en dispositionsreserve på et par milliarder kroner til finanspolitiske foranstaltninger, hvis forhandlingerne skulle vise, at der var behov for sådanne.

Fra socialdemokratiet, fra SF og fra fremskridtspartiet kom der ingenting, men det gjorde ikke noget, for der var jo nok andet

at forhandle om og tage fat på, og i møde efter møde i det politisk-økonomiske udvalg har vi været sammen om at opklare alle de tvivlsspørgsmål og problemer, der knyttede sig til regeringens egne forslag og til de forslag, vi andre var kommet med. Der manglede vel efterhånden kun at få nogle regeringskommentarer til nogle af forslagene i retsforbundets saneringsplan — dem har vi ikke fået endnu — men så skulle vi vel have været i gang med at arbejde tingene sammen, så skulle vi have været i gang med det samarbejde, som regeringen selv havde opfordret til.

Men netop på dette tidspunkt, hvor samarbejdet kunne begynde, sprang regeringen fra og sluttede forlig med socialdemokratiet på et grundlag, vi andre ikke havde skygge af chance for at vurdere, om en række foranstaltninger, som der hverken er hoved eller hale på, og så gav statsministeren sin samarbejdsindbydelse et nyt indhold. Han sagde nemlig, at nu indbød han andre ansvarlige partier til et samarbejde om at fylde dette meningsløse og uklare forlig ud.

Jeg mener, at statsministeren har holdt dette tings gode viljer for nar. Jeg mener også, at regeringen holder vælgerne for nar, når regeringen med dette forlig med socialdemokratiet forhindrer, at der kan gennemføres betydelige offentlige besparelser og skattelettelser, som der egentlig er et flertal for, og når forligspartierne i stedet belemrer skatteborgerne med nye skatter gennem bunden opsparing.

Jeg beklager denne demonstration af, at hverken det nuværende eller det forhenværende regeringsparti har forstået noget som helst af valgets tale.

Må jeg så om det lovforslag, der her er til anden behandling, sige: forslaget om den omkostningsdæmpende ydelse er en urimelighed og en meningsløshed. Det er urimeligt at give en lille kreds af danske borgere, som man kalder arbejdsgivere, et tilskud på 1.900 mill. kr., som skatteyderne skal betale, og det er en meningsløshed, når man vil gøre det med den begrundelse, at vi så opnår en dæmpning af omkostningerne, der svarer til 1-1½ dyrtidsportion mindre pr. september-oktober 1974 og yderligere ½-1 portion mindre pr. marts-april 1975.

For det første ser man altså med denne begrundelse fuldstændig bort fra, at der til